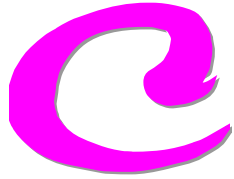

CHƯƠNG 25

Cái Tà Quy Chính

hỉ trong chớp mắt một chiêu đã lấy đi sáu mạng người.

Mặt tái xanh, người cứng đờ, Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Ky đưa mắt thất thần nhìn Hàn Tùng Linh nằm trong vũng máu thảng thốt nói:

- Hắn thật làm được việc đó sao?

Nộ Phong Quái Nữ dường như chưa tỉnh khỏi cơn ác mộng, không biết nỗi thù hận vì đâu mà phát sinh, bà ta nhìn Càn Khôn Nhất Cái đánh giọng hỏi:

- Tang Vô Ky! Người còn nhớ mình vừa nói câu gì chứ?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu đáp:

- Phu nhân, lão hóa tử còn nhớ.

- Người không hối hận chứ?

- Không! Bây giờ Hàn Tùng Linh đã chết, lời hứa lúc trước của Tang Vô Ky đã không còn giá trị nữa, can gì phải hối hận?

Nộ Phong Quái Nữ rít lên:

- Người định nuốt lời?

Càn Khôn Nhất Cái cười hắc hắc đáp:

- Tang mỗ đã nói, nếu Hàn Tùng Linh đánh ngã được năm tên thuộc hạ, lão phu sẽ dâng đầu cho hắn. Nhưng bây giờ Hàn Tùng Linh đã chết, Tang mỗ dù muốn thực hiện lời hứa thì biết dâng đầu cho ai đây?

- Cho ta!

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu đáp:

- Không được! Phu nhân chỉ là người làm chứng.

Nộ Phong Quái Nữ quát to:

- Tang Vô Ky! Người có xứng là đại phu đội trời đạp đất không?

Càn Khôn Nhất Cái cười thâm trầm đáp:

- Tang mỗ chỉ là một tên ăn mày ăn bờ ở bụi, đâu dám nhận mình là đại trượng phu đội trời đạp đất?

Nộ Phong Quái Nữ nghiêng răng nói:

- Hèn hạ! Người đừng tưởng có thể thoát thân! Ta cần giữ lời hứa với Hàn Tùng Linh.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn Tuyết Hiệp thêm thiệp trong tay Phàn Mai Phương nói:

- Phu nhân, giả sử lệnh ái không bị hôn mê thì Tang mỗ còn lo mình thoát thân không dễ. Nhưng trong hoàn cảnh này việc đó không thành vấn đề. Phu nhân không ngăn cản được đâu! Nhưng vừa rồi Tang mỗ chợt nảy ra ý nghĩ mình không cần làm thế.

Nộ Phong Quái Nữ hỏi:

- Điều gì làm người thay đổi ý định?

- Lão hóa tử cũng không giải thích được vì sao. Có lẽ lòng kiên nghị và sự tự tin của Hàn Tùng Linh làm lão hóa tử nhận ra mình không có chỗ lập túc trong giang hồ nữa.

Nộ Phong Quái Nữ nhíu mày hỏi:

- Người sợ Hàn Tùng Linh sống lại?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Không phải sống lại mà thực tế hắn vẫn còn sống. Tang mỗ biết trong lòng phu nhân lúc này có sự mâu thuẫn, từ nãy tới giờ không nhìn Hàn Tùng Linh, vừa mong hắn chết, lại vừa mong hắn đừng chết. Đúng không?

Nộ Phong Quái Nữ không đáp.

Dường như lão khuất cái đã đoán đúng nội tâm của vị phu nhân cao quý này.

Vì ái nữ, Nộ Phong Quái Nữ sợ Hàn Tùng Linh chết đi, nhưng mặt khác, nếu chàng còn sống thì làm tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự tôn của bà ta.

Đúng là từ đầu, Nộ Phong Quái Nữ không hề nhìn Hàn Tùng Linh, lúc này nghe Càn Khôn Nhất Cái nói xong bà ta đưa mắt nhìn sang phía chàng một cách không tự giác.

Quả thật Hàn Tùng Linh vẫn còn sống.

Vừa bị nội thương trầm trọng, vừa bị bốn năm vết thương khắp người, chàng cố tập trung ý chí để đừng ngất đi, vì biết một khi bất tỉnh là sẽ vĩnh viễn không bao giờ đứng lên được nữa.

Cuối cùng nghị lực đã thắng.

Chàng nằm yên trên mặt tuyết, bế mạch cầm máu xong đưa hết tàn lực chống tay ngồi dậy, chu chuyển huyết mạch một vòng rồi chống kiếm đứng lên.

Mỗi động tác của chàng vô cùng khó khăn, cùng với bộ y phục tẩm máu đỏ ngẫu tạo nên hình ảnh hết sức thê thảm.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ sững sờ nhìn, trong lòng chột trở nên xúc động.

Hàn Tùng Linh tra kiếm vào vỏ, không nhìn ai, loạng choạng bước ra hướng cửa rừng.

Càn Khôn Nhất Cái cao giọng nói:

- Hàn Minh Chủ, lão hóa tử chúc mừng người thoát nạn,

Hàn Tùng Linh chống kiếm xuống đất dừng lại lạnh lùng đáp:

- Tang Vô Kỵ! Nên biết rằng tại hạ không chết, việc đó đối với người hoàn toàn bất lợi!

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp:

- Đương nhiên! Đương nhiên! Tang mỗ biết! Nhưng Hàn Minh Chủ, lão hóa tử còn lo rằng người vị tất đã sống được.

Hàn Tùng Linh cao mày hỏi:

- Thế nào? Các hạ vẫn còn muốn giữ Hàn mỗ lại đây?

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu:

- Không! Tang mỗ không cần giữ người. Tang mỗ đoán chắc bản thân người cũng tự biết với thương thế trầm trọng như vậy, giữa trời đông giá này, băng tuyết sẽ giết chết người.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đó là việc của tại hạ.

Nói xong tiếp tục bước đi.

Càn Khôn Nhất Cái lại lên tiếng:

- Hàn Minh Chủ, Tang mỗ còn có mấy lời.

Hàn Tùng Linh dừng lại lần nữa:

- Còn gì thế?

Càn Khôn Nhất Cái trịnh trọng nói:

- Lão hóa tử muốn xin người mang theo một vật. Tuy Minh Chủ có thể không cần mang theo làm gì, nhưng lão hóa tử đã có lời hứa từ trước...

Hàn Tùng Linh sực hiểu ra, nhìn đối phương hỏi:

- Tôn giá định nói là thủ cấp của người.

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Chính thế!

Hàn Tùng Linh nói:

- Tang Vô Ky! Câu đó phát ra từ miệng người làm Hàn mỗ rất ngạc nhiên. Tuy nhiên trong hoàn cảnh này, điều đó chứng tỏ rằng tôn giá là người hiểu sự.

Chàng thoáng nhìn sang Nộ Phong Quái Nữ:

- Nhân thể xin đa tạ phương giá.

Nộ Phong Quái Nữ không đáp.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Hàn Minh Chủ định nói rằng Tang mỗ tự biết không chạy thoát được khỏi tay Phàn Mai Phương mới buộc phải giữ lời hứa?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tang Vô Ky, trừ điều đó ra, Hàn mỗ không nghĩ ra được lý do gì làm cho một kẻ giống như người mà tình nguyện đem tính mạng của mình trao vào tay người khác.

- Hàn Minh Chủ, người nói không sai, sự thực thì không chỉ hạng người giống Tang mỗ mới quý tính mạng của mình. Bất cứ ai cũng tham sống. Hãy nhìn Tuyết Hiệp trong tay Phàn nữ hiệp xem lão hóa tử có khả năng thoát khỏi tay bà ta không?

Hàn Tùng Linh nhìn Tuyết Hiệp bấy giờ mới nhận ra nàng đã hôn mê, khuôn mặt xinh đẹp trắng như da người chết, trông tiêu tụy mà não lòng.

Hàn Tùng Linh biết rằng nàng đã vì mình mà tiêu tụy như thế, nay ngất đi cũng vì mình, cảm thấy trong lòng trào dâng một nỗi chua xót.

Nhưng nàng đang ở trong tay Nộ Phong Quái Nữ, mẫu thân của nàng, người coi chàng như kẻ thù, dù chàng có thương xót cũng làm được gì?

Chàng thu hồi ánh mắt, quay sang Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Tôn giá nói vậy cũng có lý. Mặc dù vậy vẫn chưa hiểu lý do vì sao người tự đứng biến thành cao thượng tình nguyện bỏ mình để thực hiện lời hứa?

Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Lão hóa tử thừa nhận mình không phải hạng người cao thượng, một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Chỉ có một lực lượng làm cho Tang mỗ mất hết lòng tin vào sự bảo mệnh cầu sinh.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Tôn giá muốn nói điều gì với âm vậy?

- Hàn Minh Chủ, lão hóa tử đang nói rằng chính là người làm cho Tang mỗ thấy rằng trong giang hồ bao lâu nay đối với mình không có chỗ nương thân.

- Nhưng bây giờ người biết rõ tình cảnh của Hàn mỗ như thế nào.

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu.

- Vừa rồi lão hóa tử nói rằng Hàn Minh Chủ cũng tự biết tình cảnh của mình. Dù ý chí của người rất lớn, nhưng thể lực không kháng cự nổi với giá băng. Tuy vậy Tang mỗ vẫn mất lòng tin vào bản thân.

- Vì sao người không thử xem?

- Tang mỗ không có cơ hội.

Nộ Phong Quái Nữ chột lên tiếng:

- Đúng thế, Tang Vô Kỵ! Lúc này người không có cơ hội thử. Nhưng nếu sống qua đêm nay thì sau này vẫn còn cơ hội.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn Hàn Tùng Linh hỏi:

- Minh Chủ nghe rõ rồi chứ?

- Tôn giá lo Hàn mỗ sống qua đêm nay?

Càn Khôn Nhất Cái nghiêm trang đáp:

- Không sai! Hàn Minh Chủ, chỉ cần người vượt qua đêm nay, giang hồ tuy rộng, lão hóa tử ta cũng không tìm được một nơi an toàn.

Trong người càng lúc càng yếu, khí lạnh thấm vào cơ thể như dao cắt, Hàn Tùng Linh hiểu rằng mình không duy trì được lâu nữa cười nói:

- Có thể tôn giá lo quá xa.

Nói xong lại tiếp tục bước đi.

Nộ Phong Quái Nữ muốn ngăn cản nhưng chỉ bước lên hai bước thì trong người như có một lực lượng vô hình nào đó ngăn lại.

Càn Khôn Nhất Cái lại lên tiếng:

- Hàn Minh Chủ, người không chờ xem lão hóa tử hạ trường đã hay sao?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Hạ trường thế nào đó là sự lựa chọn của tôn giá, không quan hệ gì đến Hàn mỗ, vì thế không nhất thiết phải chứng kiến.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Người không muốn giảm đi một địch nhân?

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Tang Vô Ky! Nói thật, nếu Hàn mỗ có thể sống qua đêm nay thì việc người sống hay chết đối với Bích Huyết Minh hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Còn nếu Hàn mỗ không qua được, cho dù người chết thì Bích Huyết Minh vẫn không đủ khả năng kháng cự với Tam Phật Đài. Người nên hiểu lời Hàn mỗ.

Nói xong bỏ đi.

Lần nay không ai ngăn cản chàng nữa.

Đưa mắt nhìn theo bóng Hàn Tùng Linh chậm rãi đi khuất vào màn đêm, Càn Khôn Nhất Cái mới quay lại, buông tiếng thở dài hỏi:

- Phu nhân vẫn kiên quyết lấy mạng Tang mỗ?

Nộ Phong Quái Nữ hỏi lại:

- Thế nào? Người hối hận?

Càn Khôn Nhất Cái trầm giọng đáp:

- Phu nhân, lão hóa tử sống mấy chục năm qua không có gì phàn nàn. Tự nhận mình chưa làm điều gì quá đáng để bị coi là thương thiên hại lý, chỉ ngày

đem tính toán cho bản thân mình mà thôi, Đương nhiên ích kỷ sinh ra có lúc hại nhân. Cho đến bây giờ hai chữ danh và lợi đều không đạt được.

Đêm nay sự việc vừa diễn ra, Tang mỗ đột nhiên tỉnh ngộ. Vì thế lão hóa tử bây giờ lại không muốn chết nữa, nhưng không phải tiếc mạng sống mà muốn làm một chút gì đó cho thuận thiên ứng nhân. Coi như muốn chuộc lại lỗi lầm.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương ngạc nhiên nhìn Càn Khôn Nhất Cái, xem ra giọng nói và thái độ của lão đầy chân thành, không có chút gì giả dối. Bà ta tò mò hỏi:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay. Tang Vô Kỵ người biết mình quá già cho một sự đổi đời rồi không?

Càn Khôn Nhất Cái nghiêm nghị đáp:

- Phu nhân, cũng có lúc nào đó người ta chợt tỉnh ngộ.

- Ai làm cho người tỉnh ngộ? Hàn Tùng Linh?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Không sai! Chính là Hàn Tùng Linh.

Nộ Phong Quái Nữ tỏ ra hoài nghi:

- Hắn còn ít tuổi như thế mà đủ sức làm cho người biến đổi hoàn toàn như thế, người không thấy hổ thẹn hay sao?

- Người có chí không cần tuổi cao. Phu nhân, lão hóa tử không thấy mình có gì đáng hổ thẹn cả.

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh trong tay mẫu thân chợt cự mình, hình như đã bắt đầu tỉnh lại,.

Nàng nhấp nháy làn mi rồi mở mắt ra nhìn vào bóng đêm mông lung, cũng u ám như nỗi lòng nàng.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cúi xuống quan thiết hỏi:

- Linh nhi! Linh nhi! Con cảm thấy trong người như thế nào?

Nàng vùng khỏi tay mẫu thân nháy xuống đất cất giọng lạnh băng:

- Hài nhi không sao.

Giọng nói như phát ra từ một thế giới vô thức, không có sức sống, không có tình cảm.

Phàn Mai Phương lo lắng hỏi:

- Linh nhi! Con sao thế?

Quách Tố Linh nhắc lại:

- Hà nhi không sao.

Phàn Mai Phương vô cùng lo lắng hoang mang, nhưng không biết làm thế nào.

Càn Khôn Nhất Cái rất hiểu nỗi lòng đau đớn của thiếu nữ, nhẹ giọng nói:

- Cô nương, Hàn Tùng Linh không có chết.

Quách Tố Linh giật mình quay sang nhìn lão khuất cái với ánh mắt đầy hoài nghi.

Phàn Mai Phương bấy giờ mới hiểu ra, vội nói:

- Linh nhi, lão hóa tử nói không sai. Nó còn chưa chết.

Quách Tố Linh chậm rãi quay sang nhìn vào đồng tử thi, ở đó quả thật không có Hàn Tùng Linh.

Mặc dù biết lời Càn Khôn Nhất Cái là sự thật, nhưng điều đó vẫn không làm vơi đi sự u sầu trong lòng nàng.

Nàng biết rằng Hàn Tùng Linh bị thương rất nặng, đi khỏi đây là tránh phải sự hấp hối trước mặt người khác, tuyệt đối không thể sống mà thoát khỏi chốn hoang vu giá rét này.

Chừng như hiểu ý nàng, Càn Khôn Nhất Cái lại nói:

- Tuy Hàn Tùng Linh không chết, nhưng lão hóa tử đoán rằng, tuyệt đối không thể quay về được tới chỗ bằng hữu mình.

Giọng Quách Tố Linh nhẹ như hơi thở:

- Phải! Chàng tuyệt đối không thể sống mà về được. Nếu không các người quyết không để chàng đi.

Phàn Mai Phương vội nói:

- Linh nhi! Mẹ không có ý để nó chết và không hy vọng như thế. Thật mà! Bởi vì bây giờ mẹ hiểu ra mọi việc rồi.

Giọng Quách Tố Linh rất lãnh đạm:

- Mẹ! Đáng ra hà nhi không nên nói ra câu đó.

Nói xong bật ho một tràng, một bãi máu trào ra thấm ướt cả ngực áo trắng.

Nàng quay lưng lại mẫu thân nên Phàn Mai Phương không nhìn thấy, nhưng Càn Khôn Nhất Cái thì thấy rõ.

Lão tử ra quan thiết nói:

- Cô nương, nổi đau lòng là thứ bệnh rất nguy hiểm. Có thể tình cảnh còn chưa tới mức tuyệt vọng đâu. Có thể chúng ta vẫn còn khả năng cứu vãn.

Phàn Mai Phương biến sắc hỏi:

- Tang Vô Kỳ! Người nói thế là có ý gì?

Càn Khôn Nhất Cái trầm giọng nói:

- Phu nhân có lẽ đến lúc này vẫn chưa hiểu tâm tính của lệnh ái.

Phàn Mai Phương xẵng giọng:

- Người hiểu hay sao?

Càn Khôn Nhất Cái chậm rãi đáp:

- Không ai hiểu lòng nhi nữ bằng mẫu thân. Đương nhiên lão hóa tử cũng không hiểu. Nhưng bây giờ Tang mỗ nhìn ra sự thật.

Quách Tố Linh đưa tay lau máu dính trên môi. Cử động đó làm Phàn Mai Phương chú ý, bước lên một bước nhìn thấy ngực áo nhi nữ mình nhuộm máu tươi.

Bà ta biến sắc, vội ôm lấy Quách Tố Linh, gấp giọng hỏi:

- Linh nhi! Linh nhi! Con sao thế?

Quách Tố Linh đẩy mẫu thân ra hồ hững đáp:

- Con không sao.

Vẫn ba tiếng lạnh lùng đó làm Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cảm thấy hụt hẫng như đang rơi vào vực thẳm.

Càn Khôn Nhất Cái thở dài nói:

- Phu nhân, bây giờ không phải lúc tra gốc tìm rễ. Thực ra việc đó rất rõ ràng. Chúng ta nên có hành động.

Nộ Phong Quái Nữ hoang mang hỏi:

- Hành động? Hành động gì?

- Tìm Hàn Tùng Linh.

Nộ Phong Quái Nữ sững người ra chốc lát rồi nhú mày nói:

- Đêm tối như bưng, giữa rừng hoang vô tận này làm thế nào mà tìm được hần?

Càn Khôn Nhất Cái bình thản đáp.

- Phu nhân, Hàn Tùng Linh lưu lại vết máu. Chúng ta dễ dàng tìm được.

Nộ Phong Quái Nữ chột hỏi:

- Người cũng đi ư?

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp:

- Nếu phu nhân thấy lão hóa tử giúp được chút gì, Tang mỗ nguyện ý đi theo hai vị.

Nộ Phong Quái Nữ nói:

- Tang Vô Ky, có lẽ người thay đổi thật rồi.

Càn Khôn Nhất Cái thở dài đáp:

- Chỉ sợ rằng quá muộn.

- Lão hóa tử, không muộn đâu!

- Đa tạ phu nhân đã an ủi.

Rồi quay người nói:

- Phu nhân, cô nương, chúng ta đi thôi. Hy vọng còn chưa trễ quá. Nếu không suốt đời còn lại, lão hóa tử sẽ ôm mối hận vì chuyện này.

Ba người dò dẫm bước đi.

Máu nhỏ trên mặt tuyết nhìn thật rất rõ, vì thế chẳng mất nhiều công sức, họ đã tìm được Hàn Tùng Linh nằm bất tỉnh cách hiện trường chỉ năm mươi trượng.

Cả ba người thoạt tiên đứng ngây ra. Có lẽ trong tiềm thức của mỗi người, thiếu niên kiêu hãnh và lạnh lùng này không bao giờ rơi vào tình cảnh thương tâm như thế.

Quách Tố Linh lão đảo bước tới quỳ xuống bên người Hàn Tùng Linh cố sức lật ngửa chàng lên, đôi mắt kiêu diễm nhìn trân trân vào khuôn mặt tuấn tú dường như đã không còn sinh khí nữa, tay run run cầm lấy hai bàn tay lạnh giá, thảm thiết nói:

- Tùng Linh! Trong tiềm thức chàng là rồng bay hổ cuộc, làm sao bây giờ rơi vào thảm cảnh tang thương như thế? Người ta nhận xét chàng là kẻ hung tàn, như thiếp biết rằng chàng quá nhân từ, nếu không thì đâu đến nỗi bị hạ người hèn hạ đẩy tới bước này.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương hiểu rằng trong quan niệm của ái nữ lúc này, mình cũng thuộc vào số “hạ người hèn hạ” đó. Tuy rằng đáng ra nữ nhi không nên quy kết tội cho mình như thế, nhưng mặt khác lại nhận ra đó là sự thực.

Bà đã lấy oán báo ân, góp phần đẩy Hàn Tùng Linh vào chỗ chết, không phải thế sao?

Nộ Phong Quái Nữ cũng tới quỳ xuống bên ái nữ, dịu giọng:

- Linh nhi, con hãy tránh ra. Để mẹ xem thương thế nó ra sao, rồi còn tìm cách cứu chữa.

Quách Tố Linh lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ mẹ mong chàng sống hay sao?

Phàn Mai Phương run giọng hỏi:

- Linh nhi! Chẳng lẽ con không tin mẹ?

Quách Tố Linh nhìn sang mẫu thân nói:

- Tầm nhìn của mẹ quá xa, tính toán cũng quá sâu xa. Chẳng phải hài nhi không tin mẹ, chỉ là hài nhi quá thiếu cận, nhưng lại không muốn và không thể sửa chữa. Con biết mình làm như thế là bất hiếu, nhưng cũng đành như vậy thôi.

Phàn Mai Phương nói:

- Con đã không nhìn lầm nó.

Quách Tố Linh nghi hoặc hỏi:

- Thật vậy sao?

Phàn Mai Phương gật đầu:

- Đó là sự thật, mẹ đã sai lầm. Mẹ đã lấy lẽ thường tình để đánh giá về thiếu niên trung hậu và đáng quý này, lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử nên đã phạm phải sai lầm. Giờ mẹ sẽ làm mọi cách để sửa chữa sai lầm đó.

Quách Tố Linh buông tay chàng ra.

Không kể gì người Hàn Tùng Linh đầy máu me, Phàn Mai Phương bế chàng vào lòng rồi ấn một tay lên ngực.

Càn Khôn Nhất Cái bước lại gần hỏi:

- Phu nhân, tình hình như thế nào?

Phàn Mai Phương trầm giọng đáp:

- Tuy còn chưa tới mức nguy hiểm tính mạng, nhưng để bình phục, chỉ e phải mất ít ra là ba tháng...

Với vẻ mặt ngưng trọng, Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu nói:

- Phu nhân có biết ba tháng là thế nào không? Trong thời gian đó, không ai đủ khả năng bảo vệ nó thoát khỏi sự truy sát của Tam Phật Đài. Nhất định chúng không bỏ qua cơ hội này đâu.

Phàn Mai Phương gật đầu đáp:

- Ta biết. Nhưng không còn cách lựa chọn nào khác. Ta thấy rằng chúng ta cứ mạng nó về Bạch Vân Trang rồi dốc tận sức của bốn phái bảo vệ cho nó.

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu nói:

- Phu nhân! Chúng ta không thể đưa nó tới Bạch Vân Trang được.

Phàn Mai Phương ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Lúc này Quách Tố Linh bắt đầu quan tâm đến cuộc tranh luận giữa hai người.

Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Phu nhân, nếu tôi nói ra, không biết phu nhân có tin không?

- Người nói xem?

- Hiện giờ ở Bạch Vân Trang, ngoài một số thủ hạ thân tín và gia nhân của Quách gia, số còn lại đều bị Tam Phật Đài thao túng.

Phàn Mai Phương giật mình hỏi:

- Tang Vô Kỳ! Người nói bậy bạ gì thế?

- Phu nhân, Tang mỗ không nói sai đâu! Hầu hết đệ tử bây giờ đều nghe theo lệnh của ba vị Đường Chủ.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Nếu vậy thì việc ở Thúy Tùng Viên người giải thích thế nào? Đừng quên rằng ở đó, chúng ta tiêu diệt một bộ phận chủ lực của chúng.

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Đó cũng nằm trong ý đồ của Tam Phật Đài mà thôi. Nếu ba vị Đường Chủ lúc đó hợp tác với Triệu Tông Nguyên, quả thật Tam Phật Đài có tăng thêm thực lực nhưng lại bị bang chủ và phu nhân nghi ngờ. Thực ra chúng ta chỉ tiêu diệt lực lượng thứ yếu mà thôi, cả Triệu Tông Nguyên và hai tên trong Thất Đại Sứ Giả là chết dưới tay Hàn Tùng Linh.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Nói như người là chúng hy sinh Thúc Tùng Viên để nhằm mục đích lấy lòng tin của phu thê chúng ta?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Đúng như vậy. Nhưng sự thực, nếu lúc đó chúng không chế được Hàn Tùng Linh thì không cần làm thế.

Phàn Mai Phương hỏi tiếp:

- Chúng biết rõ việc chúng ta đối đầu với Bích Huyết Minh hay sao?

- Không những biết mà chúng cố tìm cách khoét thêm mâu thuẫn. Phu nhân thử nghĩ xem, chuyện xảy ra tối nay, nếu Hàn Tùng Linh không có lòng nhân từ, võ công xuất chúng, nghị lực phi thường thì chúng đã hoàn toàn thực hiện được mưu đồ rồi, đúng vậy không?

Phàn Mai Phương phẫn hận nói:

- Không sai! Chúng xua hổ cắn sói, mưu kế thật độc ác! Nếu không có người và Linh nhi thì chúng đã thành công mỹ mãn rồi!

Tới đó bà ta thở dài nói:

- Dù sao thì chuyện đó cũng thành quá khứ. Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Theo lão hóa tử suy đoán thì trước khi xác định Hàn Tùng Linh đã chết hay chưa, đối phương không dám có hành động gì. Xin phu nhân đừng giận, vì sự thực trong toàn võ lâm Tam Phật Đài chỉ kiêng kỵ một mình Hàn Tùng Linh thôi.

Phàn Mai Phương nói:

- Trước khi gặp Hàn Tùng Linh, ta không tin lời người đâu. Nhưng bây giờ thì bổn phu nhân hoàn toàn tin vào điều đó. Tang Vô Kỵ, bây giờ người nói xem chúng ta nên làm gì?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Theo lão hóa tử biết thì hiện giờ có một người trong Tam Phật Đài đã tới đây, cùng đi với hấn tất không ít cao thủ. Chúng ta không đủ khả năng kháng cự với lực lượng đó.

Phàn Mai Phương nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách đưa Hàn Tùng Linh về với bằng hữu của nó ở Bích Huyết Minh mà thôi. Sau khi gặp nhau, chúng ta sẽ nói rõ quan điểm, rồi sẽ cùng nhau hợp lực đối phó với Tam Phật Đài.

Càn Khôn Nhất Cái thở dài nói:

- Theo lão hóa tử biết thì Bích Huyết Minh tuy có những cao thủ như Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà, nhưng chừng đó không đủ để đối phó với Tam Phật Đài. Nhất định chúng không bỏ qua cơ hội này để hạ sát Hàn Tùng Linh. Tuy vậy lúc này chỉ e đó là giải pháp duy nhất.

Phàn Mai Phương liền hạ quyết tâm:

- Dốc tận khả năng, nếu không đủ thì đành nghe theo mệnh trời vậy! Việc này không thể chậm trễ, bổn phu nhân sẽ cho Hàn Tùng Linh uống hai viên linh dược trị thương rồi tính sau.

Vừa lúc ấy ngoài cửa rừng chợt có tiếng người gọi to:

- Hàn Minh Chủ! Hàn Minh Chủ ở đâu?

Chỉ lát sau có bốn nhân ảnh lướt tới, từ trên không một người nói:

- Ở đây có người!

Lập tức bốn nhân ảnh kia đáp xuống không nói lời nào tạo thành thế bao vây.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỳ không lạ, bốn người này gồm có Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Bạch Phong Công Chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Vừa thoáng thấy Hàn Tùng Linh nằm mê man bất tỉnh trong tay Phàn Mai Phương, Bạch Phong Công Chúa mặt tái nhợt đi.

Rút Hắc trường tiên cầm lăm lăm trong tay, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long bước lên sừng sộ quát:

- Thả Minh Chủ chúng ta ra!

Biết rằng không thể vài lời có thể hóa giải được hiểu lầm, Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỳ vội nói:

- Vân Phi Long! Đừng lỗ măng! Lão hóa tử khuyên ngươi hãy bình tĩnh. Nếu không...

Trước sự an nguy của Minh Chủ, Lôi Điện Truy Hồn xem ra còn biết nhường nhịn lùi lại hỏi:

- Các ngươi định làm gì?

Càn Khôn Nhất Cái trầm giọng nói:

- Không làm gì cả, chỉ muốn giải thích cho các ngươi hiểu rõ đầu đuôi. Lão hóa tử muốn song phương không động đến binh đao.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân lạnh lùng nói:

- Lão hóa tử! Chủ nhân ta đã nhìn rõ tâm địa ngươi từ lâu. Chẳng qua vì lòng nhân từ mà tha mạng cho ngươi. Không ngờ vì nguyên nhân đó mà gieo mầm họa xảy ra thảm biến hôm nay, nghĩ lại thật đau lòng!

Càn Khôn Nhất Cái nghiêm giọng trả lời:

- Không sai. Quả thật Hàn Minh Chủ vì lòng nhân từ mà mang họa. Nhưng chưa đến mức phải trả giá. Cũng do nhân từ mà tối nay còn chưa chết.

Bạch Phong Công Chúa chợt bước về phía Phàn Mai Phương nói:

- Xin phu nhân thả chàng ra đưa cho tiểu nữ, được không?

Phàn Mai Phương bị choáng ngợp trước sắc đẹp của nàng, buột miệng hỏi:

- Cô nương là ai?

- Tiểu nữ là Bạch Phong.

Phàn Mai Phương “À!” một tiếng hỏi:

- Bạch Phong Công Chúa, chủ nhân Âm Mộng Cốc?

- Vâng

- Hàn Tùng Linh là người thế nào của ngươi?

Bạch Phong đáp:

- Còn chưa phải là người thế nào cả. Nhưng chúng tôi đã thế ước với nhau rằng sống chết chẳng phân ly. Lúc này chàng đang ở trong tay bà. Phu nhân,

Bạch Phong tự biết rằng chỉ có cách phương giá tự giao chàng ra, tiểu nữ không còn cách nào khác để giành được mạng sống của chàng nữa. Và do đó phu nhân lại có thể giết Bạch Phong một cách rất dễ dàng.

Phàn Mai Phương nhíu mày hỏi:

- Người định nói rằng mình sẽ không kháng cự?

Bạch Phong lại tiến thêm một bước, dang hai tay ra nói:

- Vâng! Xin phu nhân tự định đoạt tính mạng Bạch Phong.

Phàn Mai Phương lại nhìn sang ái nữ, thấy cả hai vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần này mặt đều tối sầm lại như nhau, tựa hồ đối với họ thế gian đã mất hết ánh sáng và niềm vui, chỉ còn lại bóng đen ảm đạm.

Trong lòng bấn loạn không biết nên xử trí thế nào, Phàn Mai Phương thở dài nói:

- Bạch Phong cô nương, ta đang muốn cứu trị cho Hàn Tùng Linh chứ không định hại nó đâu.

Bạch Phong hoài nghi hỏi:

- Thật vậy ư?

Không chỉ có nàng hoài nghi mà cả ba nam nhân vừa tới cũng không tin đó là sự thực. Mặc dù chưa tìm ra đối sách, nhưng đều có sẵn ý niệm thù địch, chỉ chờ nổ ra thôi.

Phàn Mai Phương gật đầu:

- Thật. Có lẽ cô nương chưa tin ngay được. Nói thật tình ngay bản thân ta chỉ mới cách đây nửa canh giờ cũng không ngờ mình sẽ nói ra câu đó. Nhưng gió giục mây vần. Bạch Phong cô nương, có rất nhiều việc mà người ta không thể ngờ tới.

Bạch Phong chưa nói gì thì nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà lên tiếng:

- Phu nhân có thể cho biết vì cơ duyên nào mà phu nhân thay đổi ý định ban đầu không?

Phàn Mai Phương không chút do dự trả lời ngay:

- Có thể. Nhưng trước mắt ta phải tìm cách cứu chữa cho Hàn Tùng Linh đã. Lão hóa tử sẽ kể rõ mọi việc cho các người biết.

Rồi nhìn ái nữ nói:

- Linh nhi, con cũng tới giúp chúng ta một tay.

Bạch Phong hiểu rằng chúng ta là bao gồm mình trong đó, niềm tin tăng lên không ít.

Quách Tố Linh nhất nhất làm theo.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ hiểu rằng sự căng thẳng đã đi qua, yên tâm hơn rất nhiều, đem kể lại đầu đuôi câu chuyện cho bọn Lôi Điện Truy Hồn nghe.

Sau khi dùng khăn thấm tuyết lau sạch các vết thương trên người Hàn Tùng Linh, Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương nhìn Bạch Phong nói:

- Linh dược trị thương của ta tuy công hiệu nhưng dược lực phát huy chậm, vì thế Hàn Tùng Linh sẽ phải nằm tĩnh dưỡng một thời gian khá dài, đó là điều mà ta đang lo nghĩ.

Bạch Phong Công Chúa chột hỏi:

- Phu nhân, không biết Thiên Niên Linh Chi có thể giúp được gì cho chàng không?

Phàn Mai Phương bật hỏi:

- Cô nương có ư?

Bạch Phong hỏi lại:

- Phu nhân, có công hiệu hay sao?

Phàn Mai Phương nói:

- Thiên Niên Linh Chi là vật kỳ trân dị bảo có thần hiệu cải tử hồi sinh, sao lại không công hiệu? Nhưng thần dược đó chỉ do kỳ duyên mà được chứ không thể cầu, biết đi đâu mới tìm được?

Bạch Phong Công Chúa cả mừng đáp:

- Phu nhân, tiểu nữ có!

Phàn Mai Phương mở to mắt hỏi:

- Thật ư?

Bạch Phong Công Chúa lấy ra chiếc hộp nhỏ bằng đá trao cho Phàn Mai Phương. Bà ta đưa tay run run cầm lấy mở ra, quả nhiên thấy còn bảy phiến lá màu hồng còn tươi.

Phu nhân cố nén xúc động nói:

- Đúng là Thiên Niên Linh Chi rồi! Cô nương do đâu mà có vậy?

Bạch Phong đáp:

- Đây là vật của Tùng Linh, tiểu nữ không hỏi rõ. Có lẽ đây cũng là kỳ duyên mà ông trời dành cho Hàn Kiếm Môn.

Phàn Mai Phương nhìn nàng hỏi:

- Là vật của Hàn Tùng Linh sao lại ở trên mình cô nương?

Quách Tố Linh chột lên tiếng:

- Mẹ sao còn hỏi thế? Người ta đã là đồng mệnh uyên ương...

Bạch Phong đỏ mặt nói:

- Không phải thế đâu! Hai tháng trước Tùng Linh trao cho một tỳ nữ của Bạch Phong, coi như đó là một sự trả ơn. Nha đầu cho tiểu nữ uống vào hai lá, sau đó thấy công lực mình tăng tiến gấp nhiều lần, Bạch Phong tra vấn, nha đầu kia mới thú nhận. Từ đó tiểu nữ cất trong người không dùng tới nữa.

Phàn Mai Phương nói:

- Bây giờ đã có thần dược này, chúng ta không cần lo lắng nữa. Nào, hai người hãy đỡ lấy nó để ta tra thuốc.

Hai thiếu nữ dẹp bỏ mọi hiểm nghi đối với nhau, cùng đỡ lấy Hàn Tùng Linh.

Phàn Mai Phương lấy hai phiến lá dùng chưởng tâm bóp nát rồi bỏ vào miến Hàn Tùng Linh, tay kia bốc sẵn một nắm tuyết dùng nhiệt khí truyền vào cho tan thành nước cho chàng uống vào.

Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Phu nhân, hai lá có đủ không?

Phàn Mai Phương đưa tay ấn vào huyệt Mệnh Môn Hàn Tùng Linh, cười đáp:

- Thứ kỳ trân dị bảo này, ngay đến một nửa phiến đã khó cầu, thế mà nay cho uống tới hai lá, sao còn chưa đủ?

Bạch Phong đỏ mặt nói:

- Phu nhân, tiểu nữ chỉ mong chàng hồi phục ngay.

Phàn Mai Phương nói:

- Theo ta như thế là đủ, nếu chờ một lúc mà Hàn Tùng Linh chưa bình phục hẳn thì sẽ cho uống tiếp cũng được. Bây giờ hai người cứ đỡ lấy nó, ta truyền cho nó một ít nội lực để thần dược mau chóng phát huy công hiệu.

Lúc đó Càn Khôn Nhất Cái đã kể hết cảnh ngộ Hàn Tùng Linh gặp phải cho bọn Lô Kiếm Truy Hồn nghe.

Màn đêm trở lại yên tĩnh.

- o O o -

Bầu trời phương đông ửng hồng. Trên mặt đất bóng tối lui dần. Gió cũng dịu bớt.

Hàn Tùng Linh rên lên một tiếng, nhấp nháy làn mi rồi mở mắt ra.

Tuy mặt chàng vẫn còn tái xanh nhưng không có vẻ chết chóc đáng sợ như trước nữa.

Đầu tiên chàng cảm thấy Phàn Mai Phương ngồi bàn tọa ngay trên mặt tuyết trước mặt mình, mặt trắng nhợt, mồ hôi toát ra như tắm, sau đó mới thấy hai thiếu nữ đỡ hai bên người mình là Bạch Phong Công Chúa và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh.

Hàn Tùng Linh lập tức hiểu ra cơ sự, nhưng hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn biến thế này.

Chàng nhìn Phàn Mai Phương hỏi:

- Phu nhân cứu tại hạ ư? Vì sao chứ?

Phàn Mai Phương lắc đầu đáp:

- Đó chính là người tự cứu mình đấy. Ta chỉ giúp vào đó một tay thôi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Tại hạ sau khi rời khỏi hiện trường đã biết rất rõ tình cảnh của mình. Phu nhân, Hàn mỗ không có khả năng tự cứu.

- Người định nói là không đủ sức tự vệ?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không. Cho dù không bị ai xâm hại, tôi cũng không đủ sức quay về.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Người luôn có một vị tín sứ ngày đi vạn dặm kia mà?

Hàn Tùng Linh thốt hỏi:

- Tuyệt Nhi ư?

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Nó bay về báo cho chúng tôi biết.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn bọn Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Bốn vị đến đây trước hay sau?

Bạch Phong lắc đầu:

- Không, khi chúng tôi đến thì phu nhân đang lau rửa vết thương cho chàng.

Hàn Tùng Linh lại nhìn Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương bằng ánh mắt mông lung hỏi:

- Phu nhân, vì sao lại thế?

Phàn Mai Phương đưa tay lau mồ hôi trán rồi đứng lên, cười đáp:

- Mọi việc đều có nguyên nhân của nó. Nhưng lúc này người chưa nên biết vội, hãy tự hành công trị thương đi, sau đó người sẽ biết tất cả những gì mà mình muốn biết.

Tứ Tuyệt Thư Sinh cũng nói:

- Minh Chủ, phu nhân nói rất đúng. Bây giờ chúng ta đã ở chung một trận tuyến rồi. Việc cần kíp nhất bây giờ là Minh Chủ mau chóng hồi phục, sau đó chúng ta mới có thể bắt tay vào hành động.

Hàn Tùng Linh thoát khỏi vòng tay hai thiếu nữ, ngồi xuống hành công.

Phàn Mai Phương trao hộp đựng Linh Chi lại cho Bạch Phong Công Chúa, nàng nhìn Quách Tố Linh nói:

- Xin phu nhân hãy cho Quách cô nương uống vào một lá...

Mắt Phàn Mai Phương chợt sáng lên. Tình mẫu tử, chẳng ai không muốn con mình thoát khỏi trạng thái thể lương tiêu tụy này.

Quách Tố Linh phát hoảng nói:

- Công chúa! Như thế không được! Tố Linh sao dám...

Bạch Phong ôn tồn nói:

- Xin cô nương đừng phản đối. Tôi biết cô nương bị tâm bệnh rất nặng, ngực áo đầy máu thế kia...

Quách Tố Linh đỏ mặt nói:

- Từ nay... tôi sẽ bình phục nhanh thôi!

Nàng nói vậy là thực tình, Hàn Tùng Linh đã hồi phục, với sự việc hôm nay, nhất là sự thay đổi của mẫu thân, hy vọng chàng không lạnh lùng với mình như trước, nỗi u hoài sẽ qua đi...

Bạch Phong nói:

- Quách cô nương, Quan nhị ca vừa nói bây giờ chúng ta đang ở chung một trận tuyến, có thể sau khi Hàn Tùng Linh bình phục, chúng ta phải bước vào cuộc kịch chiến ngay. Chẳng lẽ cô nương không hy vọng được chiến đấu bên chàng?

Câu sau cùng của Bạch Phong Công Chúa là sự đảm bảo chắc chắn nhất cho niềm hy vọng của Quách Tố Linh.

Tuy lòng mừng khôn tả nhưng nàng vẫn từ chối:

- Dù sao Tố Linh cũng không uống đâu.

Nàng nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Tùng Linh ngoại thương rất nặng. Vừa rồi có thể nội thương đã bình phục, nhưng ngoại thương nhiều như thế...

Tứ Tuyệt Thư Sinh chợt nói:

- Ngoại thương của Minh Chủ chưa cần chữa trị ngay đâu.

Quách Tố Linh ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh trả lời vẻ bí ẩn:

- Nội thương có thể giấu, nhưng ngoại thương chỉ cần nhìn qua là biết ngay.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tò mò hỏi:

- Lão nhị! Tại sao phải giấu?

Tứ Tuyệt Thư Sinh cười nói:

- Đó chỉ mới là ý của tiểu đệ, lát nữa cần hỏi thêm Minh Chủ xem quyết định thế nào. Xin Quách cô nương cứ uống vào đi!

Bạch Phong Công Chúa chừng như đã đoán biết diều kế của Tứ Tuyệt Thư Sinh, bắt ép Quách Tố Linh uống thần dược.

Phàn Mai Phương thấy thái độ Bạch Phong Công Chúa rất chân thành, hơn nữa trong hộp vẫn còn bốn năm lá, liền nhìn Bạch Phong chấp tay nói:

- Công chúa đã có thành ý như vậy, Phàn Mai Phương xin thay lời tiểu nữ hết lòng cảm tạ!

Quách Tố Linh hốt hoảng nói:

- Mẹ...

Giọng Bạch Phong trách móc:

- Chẳng lẽ cô nương không thật muốn sát cánh bên Tùng Linh của chúng ta?

Quách Tố Linh không thể từ chối đành để mẫu thân lấy một phiến Thiên Niên Linh Chi.

Nàng uống xong thì Hàn Tùng Linh cũng vừa vận công xong đứng lên.

Bạch Phong hỏi:

- Chàng thấy thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Ta bình phục rồi!

Bạch Phong nói:

- Quan nhị ca muốn chàng từ từ sẽ chữa trị ngoại thương, chàng thấy thế nào?

Hàn Tùng Linh nhìn Tứ Tuyệt Thư Sinh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

- Chút ngoại thương không có gì đáng ngại. Ý của Quan nhị ca rất hay, cứ để nguyên trạng thế này sẽ có tác dụng hơn.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Đúng là để nguyên dạng thì rất có tác dụng, chỉ làm Minh Chủ đau đớn hơn thôi.

Hàn Tùng Linh lắc đầu cười đáp:

- Nhị ca, không sao đâu. Tiểu đệ còn chưa biết nội tình, xin nhị ca hãy nói ra kế hoạch của mình cho mọi người nghe đi!

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Bây giờ bốn tọa sẽ nói rõ tình hình, sau đó xin đề xuất kế hoạch của mình, nếu mọi người có gì bổ cứu hãy góp ý thêm.

Y đem những gì mà Càn Khôn Nhất Cái biết kể ra một lượt xong nói:

- Kế hoạch của bốn tọa là muốn để Minh Chủ mạo hiểm một lần. Một khi Tam Phật Đài biết tin Minh Chủ rơi vào tay Bắc Hải Bang ắt sẽ cho người tới thương lượng. Theo Tang tiên bối khẳng định thì hiện giờ đa số đệ tử Bắc Hải Bang đã theo hai tên Đường Chủ chống lại bốn bang. Như vậy là Tam Phật Đài tin chắc rằng Bắc Hải Bang đã nằm trong tay mình. Không biết Bạch phu nhân nhận định thế nào về tin tức này?

Phàn Mai Phương đáp:

- Sự thực thì ba tên Đường Chủ từ lâu đã cấu kết với nhau, tuy nhiên còn chưa có chứng cứ gì để kết luận chúng phản bội bốn bang. Nhưng bây giờ Lục Chỉ Ngân Diện Liêu Nguyên đã lộ mặt, hạ độc thủ đối với khuyến tử, hai tên Đường Chủ kia cùng một giuộc vả. Còn các đệ tử, có thể Tang Vô Kỳ nói có lý.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Quan nhị ca cho rằng Tam Phật Đài sẽ hành động như thế nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Bốn tọa cho rằng tuy chúng tin chắc vào thành công, nhưng Bắc Hải Bang là một đại bang phái nên chúng không dám khinh suất, đặt biệt khi biết có Minh Chủ ở đó. Bởi vì nếu cuộc chiến quyết định này mà không thành, hai phái Bích Huyết Minh và Bắc Hải Bang sẽ hợp tác với nhau, đối với chúng càng thêm bất lợi.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Nhị ca nghĩ vậy rất đúng. Nhưng muốn đánh tan âm mưu kẻ thù, Bắc Hải Bang và chúng ta nên thành thực hợp tác với nhau.

Nói xong đưa mắt nhìn Nộ Phong Quái Nữ dò hỏi.

Vị bang chủ phu nhân nói:

- Việc này tôi sẽ đảm trách, bây giờ Quan đại hiệp hãy nói kế hoạch cụ thể xem.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Kế hoạch cũng đơn giản thôi. Phu nhân và Tang tiên bối sẽ nói thác ra rằng vì Minh Chủ đã thương lệnh lạng nên đã liên thủ đánh trọng thương Minh Chủ, định giết nhưng vì...

Tới đó dừng lại không nói tiếp nữa, liếc nhìn Quách Tố Linh.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Quan đại hiệp, vì sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh lúng túng nói:

- Tại hạ muốn bịa ra một lý do thích hợp, nhưng có chỗ nào không phải, chỉ sợ phu nhân trách cứ...

Phàn Mai Phương thấy Tứ Tuyệt Thư Sinh thỉnh thoảng nhìn nhi nữ mình phần nào hiểu tâm ý đối phương, trịnh trọng nói:

- Vì đại kế, dù có điều gì không đúng, chúng ta không nên câu chấp. Hơn nữa đây chỉ là lý do giả định thôi.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Phu nhân đã nói thế, văn bối thấy yên tâm rồi. Lý do đưa ra là phu nhân muốn giết Minh Chủ nhưng lệnh ái không đồng ý.

Quách Tố Linh nghe nói đỏ bừng mặt nhưng không phản kháng.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói:

- Nhị ca! Muốn nói gì thì cũng nên suy tính cho kỹ, cho dù giả thiết cũng không được nói linh tinh.

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Minh Chủ, bổn tọa đã suy nghĩ việc này rất lâu. Nhưng ngoài lý do đó ra, bổn tọa không tìm được lý do thích hợp.

Phàn Mai Phương chột buông tiếng thở dài nói:

- Suy cho cùng thì Quan đại hiệp nói điều đó cũng là sự thực.

Hàn Tùng Linh và mọi người thấy bà ta bất chấp thân phận uy nghiêm của mình và lòng kiêu hãnh của ái nữ mà thừa nhận câu đó, trong lòng thêm tin phục.

Tứ Tuyệt Thư Sinh cảm kích nói:

- Đa tạ phu nhân!

Phàn Mai Phương xua tay nói:

- Không cần cảm ơn ta. Quan đại hiệp, bốn phu nhân biết nói ra điều này là bất lợi cho ta và tiểu nữ. Nhưng nếu cần hy sinh để đánh bại cừu nhân thì đó là sự hy sinh chính đáng. Mặt khác sự thật vẫn là sự thật.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Xin đa tạ bá mẫu đã ưu ái Tùng Linh.

Phàn Mai Phương nói:

- Không phải ta ưu ái Tùng Linh mà chính cô nương đã ưu ái tiểu nữ. Lão thân ta cần cảm ơn cô nương mới phải.

Bạch Phong nói:

- Nếu được bá mẫu đồng ý, Bạch Phong muốn vĩnh viễn ở bên lệnh ái, coi Linh tử như chị ruột của mình.

Phàn Mai Phương nắm chặt tay Bạch Phong nói:

- Hài tử! Cháu quả xứng đáng là một kỳ nữ. Ngay cái nhìn đầu tiên ta đã nhận ra cháu khác hẳn những nữ nhân khác. Thật khó tin một nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ giáng trần lại không chút kiêu ngạo và đầy lòng vị tha và cao thượng như thế! Hài tử! Trời ban cho con sắc đẹp tuyệt trần và đức tính cao cả đó, tiểu nữ so với con thì kém xa lắm!

Bạch Phong thẹn thùng đáp:

- Xin bá mẫu đừng nói thế, diệt nữ không dám...

Phàn Mai Phương cười nói:

- Ta nói đều là sự thật cả.

Rồi quay sang Quách Tố Linh bảo:

- Linh nhi, hãy đến với muội muội của con đi!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thấy vậy tới bên Tứ Tuyệt Thư Sinh thì thầm nói:

- Lão nhị, ngươi thấy gì không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh giả bộ nói:

- Thấy gì?

- Quách cô nương nhận công chúa chúng ta làm muội muội!

- Thế thì sao?

Lôi Điện Truy Hồn nghiêm giọng nói:

- Lão nhị! Đừng làm bộ ngây ngô nữa! Chính ta cũng hiểu được việc này không đơn giản. Nhất định trong đó có cơ quan, chỉ không biết cơ quan ảo diệu đến mức nào thôi!

Tứ Tuyệt Thư Sinh ngạc nhiên nói:

- Không ngờ đại ca tinh tế như vậy, tiểu đệ bị bất ngờ thật đấy!

Lôi Điện Truy Hồn trừng mắt nói:

- Người có chùi nói rõ ra không thì bảo?

- Vân đại ca, tiểu đệ biết đây là việc hệ trọng, nhưng vì liên quan đến chuyện suốt đời của Minh Chủ, đâu thể nói một cách tùy tiện được?

Lôi Điện Truy Hồn hiểu ra, gật đầu nói:

- Thôi được, giờ ta hiểu rồi.

- o O o -